

Det er, hvad Socialdemokratiet i sit udspil »Mennesker først« fremlagde for vælgerne op til valget.

Om Socialdemokraternes modstand mod deltidsløven skyldtes, at de ikke havde opdaget, at kopien af Venstres forslag var nået helt ind i deres valggrundlag, er svært at spå om. Men det virker da temmelig hult, når det er sådan, at man iværksætter et sådant frontalangreb imod regeringens deltidforslag.

Videre var der under førstebehandlingen en påstand om, at SiD aldrig nogen sinde havde lavet en undersøgelse om, at deres medlemmer kunne tænke sig at gå ned i tid uden lønkom-pensation. Så synes man jo egentlig, det er temmelig paradoksalt, at SiD's formand Poul Erik Skov Christensen specifikt har kommenteret undersøgelsen om området deltid i Politiken.

Efter førstebehandlingen havde vi en lang række deputationer, faktisk 82 på nuværende tidspunkt. For manges vedkommende var det Socialdemokraternes gode venner, og paradokserne fortsatte.

Argumenterne var, at man ikke kan leve af deltid, og samtidig var der et andet argument, der sagde, at det er for dårligt, at det ikke er et retskrav, at man kan forlange at gå på deltid over for sin arbejdsgiver – jamen undskyld! Deltidsløven får også skældud for at ville blive misbrugt af arbejdsgiverne til at tvinge lønmodtagerne på deltid, men der er ingen af de mange deputationer, jeg har haft mulighed for at spørge, der har oplevet, at en arbejdsgiver har misbrugt rettigheden til at kunne aftale deltid for de 40 pct., der ikke har nogen begrænsninger i dag. Hvordan hænger det sammen?

Så siger man, at tillidsmændene vil blive købt af i aftaleforløbet mellem arbejdsgiver og lønmodtager. Men der er ingen af de deputationer, jeg har spurgt, der har tilkendegivet, at de ikke vil hjælpe deres medlemmer, hvis det er sådan, at de bliver truet, så selvfølgelig kan tillidsmanden stadig være med. Hvad vej vender det?

Efter de mange deputationer har vi lyttet, og i samråd med Dansk Folkeparti har vi ud fra princippet om, at vi kun ønsker at give lønmodtagerne en mulighed for at kunne træffe et frit valg, besluttet os for, at det kunne være hensigtsmæssigt at foretage et par ændringer i loven.

Kl. 13.05

Ændringerne går ud på, at loven kun er gældende for personer i et ansættelsesforhold; det vil sige, at man ikke kan bruge loven til at tvinge

folk på fuldtid over i delte deltidsstillinger på forskellige tidspunkter af dagen, medmindre det er noget, man bliver enig om i aftaleforløbet om sin overenskomst. Det er heller ikke hensigten, at nogen lønmodtagere skal have en forringet retsstilling, og derfor har vi ændret bevisbyrden til at være det, der kaldes delt bevisbyrde. Hvis det er sådan, at man misbruger loven, skal man vide, at der vil blive krævet en klækkelig kompensation til den lønmodtager, der uberettiget bliver tvunget på deltid, og endelig bliver det fastslået, at tilpasningen af arbejdsstyrken ved ordredgang fortsat skal foregå efter arbejdsfordelingsmetoden.

Så skulle man jo tro, at alting var fryd og gammen; men det kan man ikke ligefrem sige, når man ser på den paradoksargumentation, der fortsætter.

For det første siges det, at med delt bevisbyrde er retsbeskyttelsen af lønmodtagerne for dårlig – kære venner: Den bevisbyrdeform er den samme som den, vi giver folk, der bliver udsat for sexchikane. Hvis det er sådan, at retsbeskyttelsen er god nok til mennesker, der bliver udsat for sexchikane, mener vi i Venstre, at den også er god her, og vi mener, det er hult, når man siger, at retsbeskyttelsen ikke er i orden.

Ændringerne får ingen betydning i virkeligheden, er det næste argument, for virkeligheden på arbejdspladserne er en anden. Hvordan kan det så være, at Socialdemokraterne fandt anledning til at undersøge, om loven blev så radikalt ændret, at man var nødt til at have den vurderet i Folketingets Lovsekretariat? Hvordan hænger det sammen, at der ikke sker nogen ændring, men at det alligevel skal vurderes, om tingene ændrer sig så radikalt, at man er nødt til at køre forslaget gennem hele lovmøllen igen?

Så siger man, at bemærkningerne og betækningsbidraget ikke har nogen betydning for loven – kære venner: En stor del af de argumenter, vi bliver præsenteret for, bygger på ting, der står i bemærkningerne, så selvfølgelig har bemærkningerne og betænkningen da indvirkning på loven.

Det er ganske imponerende, at Socialdemokraterne og fagbevægelsen i den grad formår at have så mange modstridende meninger. Venstre må konstatere, at Danmarks førende oppositionsparti ikke bare famler i blinde, men også skyder med bind for øjnene, så alle må krybe i skjul af utryghed på grund af, at man skyder i alle retninger.